

1886-08-03

SENDER

Eline Lange

RECIPIENT

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Recipient's location:
Civita d` Antino

Mentioned people:
Nanny Bech
Eline Lange
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Archive:
Mappe 48 nr. 32

TRANSCRIPTION

Mappe 48 brev nr. 32

3. Aug. 1886.

Kjære elskede Børn!

Gud være takket at jeg igjen kan sige "Børn!" men at vi i dag paa Fødselsdagen skulde faa Hilsen fra Barnet selv, det overtraf rigtignok vore stolteste Forventninger!

Du kan tro at Flaget vajer højt paa Stangen og Solen skinner og vi er saa inderlig glade og taknemmelige for at Din og vor Agnete! bedres Dag for Dag, kjære Joakim!

Hvis ikke Dit kjærlige Hjerter har fundet paa at sende Telegrammet, saa er det nok den opfindsomme Fr. Bech; jeg udbrød strax: det er Frøken Bech!! Hun er rigtignok mage-

-2-

løs, enten hun holder af at høre det eller ej.

Jeg har engang troet at naar Krisen var overstaaet, saa vilde der komme en Mathedstilstand, men alle Skrøbeligheder hurtigt rette sig; nu mærker jeg det er anderledes, og hører af Andre at den Syge længe, endogsaa efter at hun er kommen op, kan have Fantasiere og Forestillinger, som vare pinagtige for dem selv og andre. Det er jo ogsaa tydeligt endnu efter Dine sidste Breve, at [det] uklare er stærkt fremherskende, men fra idag voxer Haabet mægtigt, om at hendes Tanker efter Haanden maa blive klare, som de have været før, samtidigt med at hendes lille udpinte Legeme maa faa Kræfter paa ny. Tak for det dejlige Brev fra d. 28, det var det bedste, vi har faaet. Tak ogsaa

-3-

For det med den lange Liste, som Du møjsommelig havde udarbejdet.

At der for øvrigt var flere Ting i samme Brev, som berørte mig smerteligt, kan Du vist forstaa. Men endskjøndt jeg veed at det er en Familieegenskab at være lidt indesluttet og meget tilbageholden, saa vil jeg dog sige at det aldeles ikke udelukker Aabenhjertighed, og jeg forstaaer slet ikke at Agnete skulde være bleven henved 25 Aar, uden at jeg skulde [have] opdaget, at hun manglede Aabenhjertighed i Forholdet til mig. Det Hvis hun virkelig har mærket noget til den Knude, Du taler om, førend hun rejste hjemme fra, er det jo absolut urigtigt at hun ikke har sagt det til mig. Den eneste Bevæggrund til at tie, skulde være at hun nødig vilde bedrøve eller ængste os, men alligevel var det galt. Nu vil jeg bede Dig om at sige mig, hvor-

-4-

naar hun første Gang har omtalt den til Dig, om hun har havt Smerter i den og hvad Du ellers veed. Jeg haaber dog sikkert at det kan vente med at behandle den til hun kommer hjem. Lægen dernede er dog ung og det ka er noget, som kan være en Ubetydelighed, men blive til noget Farligt, naar det [ikke] behandles paa rette Maade af En, der har tilstrækkelig Erfaring og Indsigt. – Nu har vor Herre vendt dette, den store, svære Sygdom, mener jeg, saaledes at vi alle haabe at den Fryd og Lykke, som vi have ønsket for Eder maa blomstre frem igjen; maaske vil Han i sin faderlige Omsorg ogsaa vejre det andet bort, vore Bekymringer er store, men Hans Magt er endnu større!

Det skal blive en Glæde at høre at Du igjen har taget fat paa at male. Jeg tænker ogsaa at Agnete, hvis hun da ligner andre Reconvalescenter vil være temmelig urimelig og grædende og vanskelig; saa maa Du [?saamænd] ogsaa helst være

[borte og lade Tante Nanny trække Læsset, hun gjør det i Kjærlighed. I Søndags var jeg hos Tante Molly, men traf hende ikke; P.M. har været lige saa uheldig, men nu rejser [hun] jo paa Landet (Frk. Bech, mener jeg). Thora og Bodil vare i Rosenvænget, hos Aggersborg og Fr. Bech med Telegrammet. – Naar Du begynder at male, følger det af sig selv at Du ikke kan skrive Breve, tak kjære trofaste Søn for de mange lange!. – Nu skriver jeg ogsaa sjældnere, da Du trænger mindre. At Du ikke læser dette for Agnete, følger jo af sig selv. Lad det endelig være længe, inden Du læser noget sammenhængende. Du kan jo fortælle saa smaat, naar den Tid kommer, at hun faaer Lyst til at vide Noget. Oberst Glahn fortalte at han engang havde Tyfus og derefter fik en saadan Ulvehunger, at han var frygtelig vred paa sin Kone, som ikke altid vilde proppe ham Dag og Nat! Alligevel fik han Lejlighed til at forspise sig og fik et halvt Aar efter en saa farlig Sygdom at ingen troede, han kom hjem, da han, fulgt af sin Hustru rejste til et Bad. Han forsikrede paa det bestemteste at det kom af at spise for meget og bad mig advare Eder. Det passer vel ikke endnu paa dette Standpunkt, men anvend det paa rette Tid. Kjærlig Hilsen fra os alle! Især fra

Moder|

[illegible]

lød, endnu kun holder af at
høre det alles ej.
Du har aldrig hørt af min Kri-
se, var overbeviset, den vilde der komme
en Mægtig tilstand, men alle
Prøvelser kun, rette sig; men
måder sig det er anderledes, og hvor
af Andre at den Lige lange, ved
og der ofte at hun et kommer
og, den have Fantasier og fore
skillingen, som var jævnt sig for
den selv og andre Det er jo ogsaa
højst endnu efter dine sidste Brev,
at de alle et skidt fremhersken
de, men fra idz vaxer Kædet
møjsigt, om at handle Tan-
der efter Kædet min bli-
ve glæde, som de have va-
ret for, samtidig med et
handle lidt indpræge Le-
geme min fæd Kædet
paa mig. For det daglige
Brev for d. 28, det var det
bedst, vi har fæet. For ogsaa

for det med den lange Lide
som Du nøjsommelig havde
underbejdet.
At det forøvrigt var flere Ting i den
me Brev, som berørte mig smukke
lig, den Du vist forstaa. Men
endelig sig ved, at det er en
Familiegenstand at være lidt ind-
sluttet og meget tilhængskend
saa vil jo dog sig at det aldeles
ikke udelukker Aftenlyst til
og jo forstaa det ikke at de
neste skulde være blivende her
25 Aar, endnu at jo skulde
dage, at hun vil glade Aften-
lyst til. Forhødet det mig.
Det Elviss min videt, har nu end
megt det den skunde, den de
lor om, for end min rejde
gjennem fra, at det jo absolut
møjsigt at hun ikke har sagt
det det mig. Den eneste Brev
grund sig at de, skulde være
at hun vist vilde bedrøve eller
sige at, min alligevel var det gald.
Nu vil jo bette sig om at sig mig, hvor

for det med den lange Lide
som Du nøjsommelig havde
underbejdet.
At det forøvrigt var flere Ting i den
me Brev, som berørte mig smukke
lig, den Du vist forstaa. Men
endelig sig ved, at det er en
Familiegenstand at være lidt ind-
sluttet og meget tilhængskend
saa vil jo dog sig at det aldeles
ikke udelukker Aftenlyst til
og jo forstaa det ikke at de
neste skulde være blivende her
25 Aar, endnu at jo skulde
dage, at hun vil glade Aften-
lyst til. Forhødet det mig.
Det Elviss min videt, har nu end
megt det den skunde, den de
lor om, for end min rejde
gjennem fra, at det jo absolut
møjsigt at hun ikke har sagt
det det mig. Den eneste Brev
grund sig at de, skulde være
at hun vist vilde bedrøve eller
sige at, min alligevel var det gald.
Nu vil jo bette sig om at sig mig, hvor